

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1125/2020
04.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Поповић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Стаменић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1725/18 од 06.09.2018. године, у седници већа одржаној 04.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1725/18 од 06.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2110/11 од 14.02.2018. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, на име неисплаћеног дела накнаде зараде по основу ноћног рада, прековременог рада и рада у дане државних и верских празника исплати појединачне месечне износе, са припадајућом каматом, ближе наведено овим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе на исплату накнаде разлике зараде по основу ноћног рада за фебруар 2011. године још износ од 0,61 динар, са законском затезном каматом на тај износ од 26.03.2011. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да за тужиоца уплати надлежном фонду доприносе за пензијско и инвалидско осигурање у појединачним месечним износима ближе наведеним тим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 167.333,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1725/18 од 06.09.2018. године, одбијена је жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у ставовима првом, трећем и четвртм изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 395. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Решењем Р4 3/20 од 31.01.2020. године, Апелациони суд у Београду није предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужене, применом члана 395. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да је Апелациони суд у Београду правилно нашао да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији у складу са чланом 395. ЗПП, па је оцењујући дозвољеност ревизије, применом члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 72/11), а у вези члана члана 23. став 3. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 55/14), нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 23. став 3. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 55/14), која регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.05.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог Закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате мање исплаћене зараде поднета је 29.04.2011. године и преиначена 28.09.2018. године, а правноснажна пресуда донета је 06.09.2018. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 125.656,04 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе (1 евро=118,4179 динара), представља динарску противвредност 1.061,12 евра.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова. Међутим, одредбом члана 439. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Имајући у виду да се тражена правна заштита не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, а да вредност побијаног дела правноснажне пресуде не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије, односно побијана вредност спора је испод динарске противвредности 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом одредбе члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић